

HUIZE PANIEK

(Panic Stations)

Komedie in twee bedrijven

door

DEREK BENFIELD

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HUIZE PANIEK – PANIC STATIONS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DEREK BENFIELD** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1996 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Abel Bounty - man van middelbare leeftijd

Chester Dreadnought - man van ongeveer 35 jaar

Carol - jonge vrouw, ergens in de twintig

Patricia - vrouw van Chester, ong. 35 jaar

Mevrouw Elrood - vrouw van ergens achter in de vijftig

Juffrouw Patrijs - excentrieke vrouw, ergens in de vijftig

Lord Elrood - man van begin zestig

Sergeant Everest - man van ong. 35 jaar

Mevrouw Bounty - vrouw van middelbare leeftijd

Het stuk speelt zich af in de lente op het platteland, in de woonkamer van een karakteristiek oud huis

EERSTE BEDRIJF:

Middag

TWEEDE BEDRIJF:

scene 1 - Vroeg in de avond

scene 2 - Een half uur later

DECOR:

Een oud, aantrekkelijk huisje buitenaf. Door het raam kijk je uit op velden en een brug, eikebomen, enz. (op heldere dagen) Een trap links van het midden leidt naar boven. Een brede voordeur rechts van het midden. Een grote open haard links, waar af en toe een vuur in brandt. Een deur linksachter naar de keuken en een deur rechtsachter naar de kelder. Er zijn twee ramen, een in het midden en een rechts tussen de twee deuren, met daaronder een bank. Een grote sofa staat in het midden links, bijna haaks op de open haard rechts van de sofa staat een bijzettafeltje. Voor de sofa staat een salontafel. Eventueel zou er nog een klein stoeltje rechts van het midden geplaatst kunnen worden, maar bij ruimtegebrek kan dat ook achterwege gelaten worden. Het moet duidelijk worden dat het huis lange tijd leeg heeft gestaan, door middel van het aanbrengen van spinnewebben, vuile ramen, algeheel vervuilde en vochtige staat, e.d.

EERSTE BEDRIJF

De regen komt met bakken uit de hemel, zodat, hoewel het pas middag is, de verlichting aan is. Er wordt op de deur geklopt. De bezoeker buiten wordt al snel ongeduldig - wat niet verwonderlijk is, gezien het feit dat deze doorweekt moet zijn - en rammelt en slaat met geweld op de deur. Na enige tijd verschijnt er een man boven aan de trap. Hij is van middelbare leeftijd, met vuile kleren, een manusje van alles. Zijn naam is Abel Bounty. Hij loopt op zijn dooie gemak naar de deur, mompelend:

Abel: Ja, ja! Okee! Ik kom al! Ja, ja!... *(de bezoeker klopt weer)* Ik kom toch al! Rustig maar! *(hij loopt op zijn dooie gemak naar de deur en opent deze. De wind en de regen komen hem tegemoet en blazen de deur zover open dat Abel er compleet achter verdwijnt. Een doorweekte jonge man met twee koffers komt binnenstuiven. Hij draagt een kletsnatte regenjas en een hoed. Hij heet Chester Dreadnought, en hij loopt naar het midden. Hij kijkt om naar de open deur, maar ziet Abel er niet achter staan. Met een uitdrukking van verbazing wendt hij zich af om zijn koffers neer te zetten en zijn hoed af te zetten. Abel gooit de deur met een klap dicht. Chester springt van schrik een gat in de lucht, draait zich om en ziet hem)*

Chester: Zo? Waar bleef u nou?

Abel: Achter de deur.

Chester: Toen niet! Daarvoor! *(Abel loopt op Chester af)*

Abel: Waarvoor?

Chester: Toen ik buiten was en u binnen.

Abel: Ik was boven, druk bezig.

Chester: Doe dat in het vervolg maar in uw eigen tijd. Ik stond buiten, helemaal doorweekt.

Abel: Ik zie het.

Chester: Nog nooit van mijn leven ben ik zo nat geworden.

Abel: Wacht maar tot het winter wordt.

Chester: *(geschrokken)* Bedoelt u dat de nattigheid in de winter erger is?

Abel: Daarbij vergeleken is dit als een douche in april!

Chester: Allemachtig! *(doet zijn jas uit, schudt de regendruppels er af en hangt hem over de trapeuning)*

Abel: Blijft u hier?

Chester: Ik was niet van plan om de regen weer in te gaan!

Abel: *(zich realiserend)* Ah... Bent u dan misschien degene die zou komen?

Chester: Klopt.

Abel: Dan is het goed.

Chester: Dat weet ik zo net nog niet. *(loopt naar de sofa)* Toen de zon scheen, zag het er een stuk beter uit. *(Abel begint iets in zijn zakken te zoeken)*

Abel: Ik had uw naam ergens opgeschreven.

Chester: Dat is niet zo belangrijk.

Abel: Ik vind het wel.

Chester: Doe geen moeite.

Abel: Ik kan het me niet herinneren zonder papiertje.

Chester: Nee, maar ik wel. Chester Dreadnought.

Abel: Dat klopt!

Chester: Dat ben ik.

Abel: *(loopt rechts naar de sofa)* Dus u bent degene die ik verwachtte.

Chester: En bent u degene die ik verwachtte?

Abel: Ik weet niet wat u precies verwachtte?

Chester: Een man die me zou helpen met inrichten en opruimen.

Abel: Precies! Ik ben Abel! *(loopt naar Chester)* Abel Bounty!

Chester: Heet u zo?

Abel: Ja.

Chester: Nou, meneer Bounty, dan zullen we maar eens flink aanpakken, he? *(ziet spinnewebben bij de haard)* Ah-ha! Die had u over het hoofd gezien!

Abel: Mijn vrouw is vanmorgen geweest.

Chester: Oh, ja?

Abel: Ze zei dat ze me zou helpen schoonmaken.

Chester: Nou, hier bent u dan niet erg ver gekomen. *(hij loopt naar midden-achter en pakt wat kranten op)*

Abel: We zijn boven op de slaapkamer begonnen en hebben de hele morgen flink doorgepeesd.

Chester: En u zou hier schoonmaken!

Abel: We zijn wel heel ver gekomen vanmorgen.

Chester: Ja, dat geloof ik graag!

Abel: De kamers schoongemaakt en de bedden opgemaakt ...

Chester: Oh, ik begrijp het.

Abel: *(loopt naar linkerkant Chester)* Dus nu kunnen we het hier wel even afmaken.

Chester: Afmaken? U bent nog niet eens begonnen!

Abel: Dat zal niet lang duren, zo met zijn drieën.

Chester: Oh, is uw vrouw dan nog hier?

Abel: Nee, nee, ze moest naar huis.

Chester: Maar ik dacht dat u zei...

Abel: Drie paar handen hebben het zo voor elkaar. *(Chester kijkt*

verbaasd, verzekert zich van het feit dat hij twee handen heeft, kijkt naar Abel om zijn handen te controleren. Begrijpt er niets van)

Chester: Drie paar?

Abel: Twee hier beneden, en een boven.

Chester: Een boven?

Abel: *(grijnzend)* Dat wil zeggen, als ze gekomen is om te werken.
(Chester denkt na)

Chester: Wie?

Abel: Diegene die nu boven is. *(grinnikt in zichzelf)* Die heeft er zeker een paar...

Chester: Pardon?

Abel: Kan ik er wat aan doen dat dat opvalt?

Chester: Dat weet ik niet.

Abel: Nou ja, ik bedoel ...

Chester: Wat?

Abel: De mijne ging weg en toen kwam de uwe net aan.

Chester: Wacht even. Uw vrouw heeft hier de hele ochtend gewerkt en is toen naar huis gegaan?

Abel: Inderdaad.

Chester: En toen bleef u hier alleen achter?

Abel: Ja.

Chester: Toen kwam ik, en dat zijn er dus nu twee.

Abel: Twee hier beneden en een boven.

Chester: Maar degene die boven was is toch naar huis vertrokken?

Abel: Dat was de mijne. De mijne ging weg en toen kwam de uwe.

Chester: Maar de mijne is hier nog niet.

Abel: Daar zou ik niet te zeker van zijn.

Chester: Ze komt straks pas. Ik zei dat ik vast vooruit zou gaan en wat dingen voorbereiden. Ik wilde niet dat ze het huis zo rommelig aan zou treffen. *(hij loopt naar de achterkant van de sofa)*

Abel: En nu wilt u vast niet dat ze boven komt, want wat ze daar aan zal treffen...! *(grinnikt)*

Chester: Wat bedoelt u?

Abel: Tja, als de mijne weg is en de uwe moet nog komen, wie is er dan boven?

Chester: *(hoopvol)* Uw zuster misschien?

Abel: Mijn zuster heeft niet zo'n paar...! *(Chester gaat links naast de tafel staan)*

Chester: Hoor eens, Bounty, dat paar handen...

Abel: Dat paar boven?

Chester: Horen die bij een...?

Abel: Zeker weten!

Chester: Dat dacht ik al. Is zij... eh...?

Abel: Zeker weten!

Chester: Dat zal ook wel. Goed, wat doet ze hier ?

Abel: Ze is naar boven gegaan om haar kleren uit te trekken.

Chester: Wilt u beweren dat een volkomen vreemde vrouw hier aanbelt en zegt dat ze is gekomen om haar kleren uit te trekken?

Abel: Ach, ze was helemaal doorweekt, begrijpt u? Net als u, eigenlijk.

Chester: Ik heb mijn kleren niet uitgetrokken.

Abel: U had toch een jas aan? En u droeg ook geen jurk.

Chester: Een jas past beter bij me dan een jurk.

Abel: Vandaar dus.

Chester: Vandaar wat?

Abel: Vandaar dat.

Chester: *(zucht)* Stuur haar in ieder geval maar weg voordat het andere paar handen hier aankomt.

Abel: Dat kan niet.

Chester: Waarom niet?

Abel: Ik kan haar toch niet naakt de regen in sturen?

Chester: Ze mag mijn jas lenen. Ik snap toch al niet dat u een vreemd paar handen in een natte jurk binnenlaat. *(het vreemde paar handen verschijnt boven aan de trap. Ze is ergens in de twintig, heel knap en ze draagt een ochtendjas die haar figuur goed doet uitkomen. Ze heet Carol)*

Carol: Hallo. *(Chester draait zich om en ziet haar)*

Chester: Oh, mijn God!

Abel: Begrijpt u nu wat ik bedoel?

Chester: Ja. Volkomen.

Abel: U kunt u zeker wel voorstellen hoe zij daar in een natte jurk op de stoep stond, he?

Chester: *(glimlacht enthousiast)* Zeker weten! *(hij neemt snel weer een serieuze houding aan)* Ik bedoel, ja, dat kan ik mij voorstellen.

Abel: Nou ja, ik...

Chester: Abel, ik had drank besteld. Is dat aangekomen?

Abel: *(opgewekt)* Ja, dat is gisteren al aangekomen.

Chester: In dat geval hoop ik dat er nog wat voor me is overgebleven.

Abel: Ik zal er eens naar gaan kijken. *(loopt naar de keuken. Carol komt de trap af en loopt naar Chester. Hij doet erg zijn best om niet al te opvallend naar haar te kijken. Abel blijft staan bij de keukendeur)* Zie je wel?

Chester: Wat?

Abel: Zo'n paar handen kon ik toch niet wegsturen, wel dan? *(hij gaat af, in zichzelf grinnikend)*

Carol: Wat een schat, he?

Chester: Ik moet nog wel aan hem wennen. *(wijst naar de kamer)* Het is hier nog niet erg netjes, vrees ik.

Carol: Daar zullen we snel wat aan gaan doen.

Chester: Oh, ja?

Carol: Dat is een van de redenen waarom ik hier ben.

Chester: W-wat zijn de andere redenen?

Carol: Dat is toch wel duidelijk.

Chester: Tjonge... je zult het wel koud hebben.

Carol: Wat attent van je.

Chester: Wat? *(zij heeft aangenomen dat hij aanbod om haar warm te houden, en kruipt tegen hem aan, hoofd op zijn borst en armen om zijn middel. Hij weet niet zo goed waar hij met zijn armen naar toe moet. Uiteindelijk laat hij ze maar slap langs zijn lichaam hangen)*

Chester: Eh... hoor eens... ik eh... hmm. Oh jee... *(stilte)* Je mag mijn jas wel lenen, als je dat wilt.

Carol: Die is helemaal nat.

Chester: Dat is zo.

Carol: En dit is veel aangenamer. *(ze duwt zijn armen naar boven, zodat hij haar als vanzelf omhelst. Ze drukt zich tegen hem aan. Abel komt weer op)*

Abel: Jullie leren elkaar zo te zien al aardig kennen. *(Chester laat haar snel los. Abel heeft twee glazen en een fles whisky meegenomen - voor tweederde gevuld - en zet alles op tafel rechts van de sofa)* Alsjeblieft. *(Chester loopt er naar toe en kijkt naar de inhoud van de fles)*

Chester: Is het zo aangekomen?

Abel: *(rustig)* Ja.

Chester: Maar hij is niet vol.

Abel: Inderdaad.

Chester: Abel...

Abel: Nou ja, ik heb wel een heel klein slokje genomen.... Anders was het toch verdampt. Ik wist zeker dat u het niet erg zou vinden. Een klein vingerhoedje vol.

Chester: Het lijkt meer op een grote emmer vol!

Abel: *(vertrekkend)* Dan zal ik de rest maar hier laten.

Chester: Wat?

Abel: Ik bedoel... ik zal maar eens in de keuken wat klussen op gaan knappen, u zult zich hier vast wel zonder mij kunnen redden. *(gaat af. Chester schenkt twee glazen whisky in)*

Chester: Whisky?

Carol: Wat?

Chester: Daar word je weer warm van.
Carol: Ik kreeg het anders al lekker warm, hoor.
Chester: Ja. Maar ik denk toch dat je dat beter met behulp van de whisky kunt doen. *(geeft haar een glas)* Proost.
Carol: Proost. *(ze drinken)* Je leek wel heel verbaasd om me te zien.
Chester: Oh, ja?
Carol: Ja. Je maakte zelfs een sprong.
Chester: Ja, dat doe ik wel vaker als ik verbaasd ben. Dan doe ik "oeh"! *(hij springt)* Belachelijk eigenlijk, he?
Carol: Alsof je me helemaal niet verwachtte.
Chester: Werkelijk?
Carol: Als ik niet beter wist zou ik dat hebben gedacht.
Chester: Oh.
Carol: Hoe bedoel je... oh.
Chester: Ik verwachtte je ook niet.
Carol: Vertel me nu niet dat je het vergeten was.
Chester: Sorry. Ik weet nergens van.
Carol: Maar ik had het toch beloofd?
Chester: Oh, ja?
Carol: Daarom ben ik nu hier.
Chester: Ik vroeg me al af...
Carol: Ik was het namelijk niet vergeten...
Chester: Nee?
Carol: Dus toen ik hoorde dat je zou komen, ben ik linea recta hier heen gekomen.
Chester: Waarom?
Carol: Ik was zo opgewonden, ik moest gewoonweg even komen om hallo te zeggen.
Chester: Oh. Nou... hallo...
Carol: Hallo.
Chester: Hallo en tot ziens dan maar. *(hij pakt haar drankje af, zet het op tafel en duwt haar in de richting van de deur)*
Carol: Je stuurt me toch de regen niet weer in?
Chester: Waarom niet? Je bent ook gekomen in de regen. Het regent trouwens bijna niet meer.
Carol: Maar ik kan toch zo niet naar buiten? Wat moeten de mensen wel niet denken?
Chester: Wat ze ook denken, het is allemaal zijn schuld. *(wijst naar de keuken)*
Carol: Ik moet toch wachten tot mijn jurk opgedroogd is. *(loopt naar linksachter)* Ik had verwacht dat je blij zou zijn me te zien.
Chester: Hoe kom je op dat idee?

Carol: Ik heb in ieder geval mijn belofte gehouden. Dus nu ik toch hier ben, wat houdt ons dan nog tegen? (*Chester loopt naar rechterkant sofa*)

Chester: Om *wat* te doen?

Carol: Wat je beloofd hebt.

Chester: Ik ben mij er niet van bewust dat ik iets heb beloofd.

Carol: Dat we bij elkaar zouden blijven. (*Chester loopt naar haar toe*)

Chester: Heb ik dat beloofd?

Carol: Zes weken geleden. Je zei: "Als ik terugkom zullen we altijd bij elkaar blijven".

Chester: Dat zou ik me toch wel herinnerd hebben.

Carol: In "De Paardenhoef".

Chester: Waren er toen ook paarden bij?

Carol: Nee. Daar heb je me dat beloofd. In cafe "De Paardenhoef".

Chester: (*een vage herinnering doemt op*) Aaaaah...

Carol: Je herinnert het je dus wel!

Chester: Ik herinner mij "De Paardenhoef". Het was er heel donker met veel koper...

Carol: Je was naar dit huis gaan kijken, en daarna ging je wat drinken en raakten wij bevriend in de "Saloon-bar".

Chester: Toch niet al te bevriend, mag ik hopen...

Carol: Je was heel lief...

Chester: (*aangenaam getroffen*) Oh, ja? Mooi.

Carol: Dus je bent me niet vergeten?

Chester: Het was een hele donkere bar. Ik had nogal wat op. Dat herinnert ik mij wel.

Carol: Nou, toen was het dus.

Chester: Toen was wat dus?

Carol: Toen heb je het gezegd.

Chester: Dat we altijd bij elkaar zouden blijven?

Carol: Ja.

Chester: Weet je zeker dat ik *jou* daarmee bedoelde?

Carol: Ik neem aan dat je het niet tegen de barkeeper had!

Chester: Misschien was ik bezig uit te leggen...

Carol: Er viel niets uit te leggen.

Chester: ...Dat ik hier kwam wonen en altijd bij mijn vr...

Carol: Je bent toch niet getrouwd?

Chester: Ben ik niet getrouwd?

Carol: Dat kun je toch niet maken...

Chester: Nou... eh... ik eh....

Carol: Als dat zo is, dan zal ik... zal ik... (*plotseling geratel van mortiervuur op korte afstand van het huis doet hen verschrikt in*

elkaars armen belanden. Ze vindt het duidelijk heerlijk weer in zijn armen te zijn)

Chester: Waar was dat, verdomme?

Carol: *(dromerig)* Wat het ook was, ik ben blij dat het gebeurde. *(Abel komt op)*

Abel: Zijn jullie weer bezig? *(Chester maakt zichzelf weer snel los en loopt naar Abel)*

Chester: Wat was dat lawaai?

Abel: Welk lawaai?

Chester: Dat lawaai daarnet! Je moet het gehoord hebben!

Abel: Ah! Je bedoelt dat mortiervuur? *(Chester ziet er geschokt uit)*

Chester: Mortiervuur?

Abel: Dat moet het zijn geweest.

Chester: Doe niet zo idioot, Abel.

Abel: Maar zo is het toevallig wel.

Chester: Mortiervuur?

Abel: Ja.

Chester: Worden we aangevallen?

Abel: Nee, dat niet.

Chester: Wat dan?

Abel: Het is aan het einde van de straat.

Chester: Wat is aan het einde van de straat?

Abel: Waar ze er alles over leren.

Chester: *(tegen Carol)* Waar heeft hij het over?

Carol: Het leger.

Chester: Wat?

Carol: Er is een militair oefenterrein aan het einde van de straat.

Chester: Ver weg?

Abel: Dat zal op ongeveer tweehonderdvijftig meter van het huis zijn, schat ik.

Chester: Maar dat is op schiet-afstand!

Abel: Ze richten niet deze kant op.

Chester: Nee, dat moest er nog eens bijkomen! En dat mortiervuur... gebeurt dat erg vaak? *(nog eens geratel van mortiervuur. Carol springt weer in Chesters armen)*

Abel: Ze moeten zo af en toe eens oefenen.

Chester: Dat heeft niemand mij verteld. *(hij bevrijdt zichzelf)*

Abel: Dat hoort er nu eenmaal bij.

Chester: Ik bedoel dat niemand me verteld heeft dat er een militair oefenterrein in de buurt was. Toen ik het huis kocht, hadden ze me dat moeten vertellen.

Abel: Misschien had je er naar moeten vragen.

Chester: Hoe moest ik dat nou weten? Als je naar een huis gaat kijken, zeg je toch niet: "Oh, trouwens, is hier toevallig ook een militair oefenterrein in de buurt?"

Abel: Hoorde je dan niets toen je rondkeek?

Chester: Dat was verdomme op een zondag!

Abel: Het is niet altijd zo, hoor.

Chester: Nee?

Abel: *(in de richting van de keuken lopend)* Nee. Soms gaan ze op manoeuvre. Dan heb je even rust.

Chester: Niet te geloven. *(Abel gaat af naar de keuken)* Geen wonder dat het zo lang leeg stond. En ik maar denken dat ik een buitenkansje had getroffen!

Carol: Dat is ook zo. Je hebt mij nu toch!

Chester: Dat is nog iets waarvan ik niet op de hoogte was. Hoor eens, ik zal je uitleggen hoe... *(een auto komt hoorbaar aanrijden en stopt op de oprit)* Oh, God, daar is ze!

Carol: Wie?

Chester: Oh... mijn eh...

Carol: Moeder?

Chester: Ja! Mijn moeder! Je kunt maar beter je jurk aan gaan trekken!

Carol: Die is nog nat.

Chester: Je kunt hier niet zo blijven. Mijn moeder kon er wel eens wat van gaan denken.

Carol: Maar ik wil haar graag ontmoeten.

Chester: Maar niet zo, gekleed op deze manier. Blijf maar liever uit de buurt.

Carol: Waarom?

Chester: Weet je... het punt is... ze is erg jaloers. Denkt dat ik nog steeds haar kleine jongen ben. Als ze jou nu zo zou ontmoeten, zou dat een grote schok voor haar zijn. En als ze eenmaal kwaad is, krijg je haar voorlopig niet meer stil. Dan krijg je de hele boel bij elkaar.

Carol: Wat afschuwelijk! *(hij duwt haar naar de trap)*

Chester: Ja. Dus blijf uit haar buurt. Ik laat het je wel weten als de kust veilig is. Ga nu maar!

Carol: Goed. Maar zorg dat je haar snel weer kwijtraakt!

Chester: Wat? *(ze gaat af naar boven. Chester loopt naar het midden)*
Oh God... oh, God...! *(de deur gaat open Patricia komt op. Ze is Chesters vrouw, ongeveer 35 jaar en erg aantrekkelijk. Ze draagt een koffer en een tas met proviand)*

Patricia: Lieweling! *(ze zet de spullen rechts voor neer, loopt naar hem toe en omhelst hem. Hij kijkt nerveus naar de trap)* Wat is er aan de hand?

Chester: Nee!

Patricia: Is er iets mis?

Chester: Nee... niets!

Patricia: Je lijkt niet erg enthousiast.

Chester: Het komt door de regen, die is erg nat.

Patricia: Ik dacht dat het nooit meer op zou houden. Ik had hier al veel eerder kunnen zijn.

Chester: God zij dank is dat niet gebeurd!

Patricia: Wat?

Chester: Je zou zo nat geworden zijn. Bij het uitstappen... het huis binnenrennen... zo nat... *(ze kijkt de kamer rond. Het ziet er nu goed uit en de zon begint te schijnen. Ze loopt naar de bank)*

Patricia: Dus dit is het.

Chester: Wat? Ah... het huis. Ja. Dit is het huis. We zullen eens snel aan de slag gaan, hier beneden. Het ziet er zo niet uit.

Patricia: Ik vind het heel gezellig.

Chester: Echt waar? Goeie genade.

Patricia: Oh, ik kan maar beter mama even gaan helpen met de bagage. *(ze wil gaan, maar hij houdt haar tegen)*

Chester: Wie?

Patricia: Mama. Ik was haar helemaal vergeten.

Chester: Ik ook. Is ze dan hier?

Patricia: Ze is buiten.

Chester: Je had niet gezegd dat je haar mee zou nemen.

Patricia: We wilden je verrassen.

Chester: Nou, dat is je dan gelukt.

Patricia: Ze dacht dat je nog wel een paar handen kon gebruiken.

Chester: Oh, God!

Patricia: Doe niet zo onbeschoft!

Chester: Het is niet mijn bedoeling om onbeschoft te zijn, schat, het is alleen.... ik had de boel liever eerst op orde willen hebben voordat je moeder zou komen.

Patricia: Ze wil graag helpen.

Chester: Ja, ik weet er alles van. Nou, dan zal ik haar maar even met de bagage gaan helpen. *(gaat af door de voordeur. Patricia ziet de halflege whiskyfles en de twee glazen op tafel staan. Ze pakt er een op, bekijkt het even en zet het weer terug. Ze loopt naar linksachter. Abel komt op vanuit de keuken en ziet haar)*

Abel: Wel, heb je ooit! Nu heeft hij er weer een paar bij!

Patricia: Wat zegt u?

Abel: Dat zijn er dus al drie hier, en een boven.

Patricia: Pardon?

Abel: Bent u net aangekomen?

Patricia: Ja.

Abel: Is het al opgehouden te regenen?

Patricia: Ja.

Abel: Dan is het goed. U zult uw jurk dus wel niet uit willen trekken, he?
(Patricia heeft uiteraard geen idee waar hij het over heeft. Mevrouw Elrood komt op van buiten. Ze is een goed geklede vrouw van achter in de vijftig. Ze loopt door naar het midden en bekijkt de kamer, met name de rommel)

Mevr. Elrood: Zijn we bij het verkeerde huis uitgestapt?

Patricia: Nee, moeder.

Mevr. Elrood: *(ongelovig)* Is dit het?

Patricia: Ja.

Mevr. Elrood: Goeie genade... *(Chester komt op met twee koffers en zet deze zuchtend neer bij de bank rechts)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto